

בש"פ 3298/15 - דביר חיראק נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3298/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

דביר חיראק

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי
מרכז-לוד, מיום 27.4.2015, בפ"ת 7163-02-15,
שניתנה על-ידי כב' השופטת ד' עטר

בשם המבקש:

עו"ד דוד גולן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת ד' עטר), מיום 27.4.2015, בגדרה נדחה עררו של המבקש על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופטת ט' אוסטפלד נאוי) (להלן: בית המשפט לתעבורה), מיום 31.3.2015, בפ"ת 7163-02-15.

הליכים קודמים

עמוד 1

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, אשר מעובדותיו עולה, כי ביום 7.2.2015, בשעה 16:38, הוא נהג בכביש 6, ברכב פרטי מסוג אאודי, במהירות של 211 קמ"ש, שעה שהמהירות המותרת לנסיעה באותו כביש היא 110 קמ"ש. ביום 15.2.2015, נפסל רשיון הנהיגה של המבקש פסילה מינהלית למשך 30 ימים, על-ידי קצין המשטרה.

בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד המבקש, הגישה המשיבה, ביום 23.2.2015, בקשה לפסילת רשיון הנהיגה של המבקש עד לתום ההליכים. המשיבה טענה בבקשה זו, כי "המהירות הגבוהה שמיוחסת [למבקש] מלמדת כי החזרתו לנהיגה תהווה סיכון ברור ומוחשי לבטחון הציבור בכלל ולמשתמשים בדרך בפרט".

3. בית המשפט לתעבורה נעתר לבקשת המשיבה, והורה על פסילת רשיון הנהיגה של המבקש למשך 6 חודשים, מיום 31.3.2015. בהתייחס לקיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמו של המבקש, שוכנע בית המשפט לתעבורה, כי ראיות מעין אלו אמנם קיימות. בית המשפט לתעבורה ציין, כי בעת חקירתו של המבקש במשטרה, "לאחר שצפה בסרטון שהוצג בפניו, הודה כי נהג ברכב המצולם, באותו היום בשעה 16:38, אך טען כי אופנוע שנסע אף הוא בדרך, נסע בפראות ובמהירות גבוהה מהמהירות בה נסע הוא". נקבע בהקשר לכך, חרף טענתו זו של המבקש, הרי ש"בסרטון שבחומר החקירה נראית מכונית [המבקש] (האאודי) בבירור נוסעת במהירות, בנתיב הנסיעה השלישי מימין בעוד שהאופנוע נוסע בנתיב הנסיעה הימני ביותר ומופיע בתמונה רק מספר שניות אחרי רכב [המבקש]". עוד ציין בית המשפט לתעבורה, כי לחובתו של המבקש 9 הרשעות קודמות, בהן 2 הרשעות בעבירה של נהיגה מעל למהירות המותרת. לבסוף, נקבע, כי מהירות הנהיגה של המבקש "מצדיקה הרחקה מהכביש לתקופה העולה על 30 ימי הפסילה המינהלית אשר בסמכותו של קצין המשטרה להורות".

4. המבקש הגיש ערר על החלטתו זו של בית המשפט לתעבורה. בהחלטה, מיום 27.4.2015, דחה בית המשפט המחוזי מרכז-לוד את עררו של המבקש. המבקש טען בעררו, כי שגה בית המשפט לתעבורה משקבע כי קיימות בעניינו ראיות לכאורה, לפיהן הרכב שמהירותו נמדדה על-ידי השוטר הוא רכבו של המבקש. עוד נטען, כי לא הוכח שמכשיר המדידה הופעל במקרה דנן בהתאם להנחיות, כפי שתנאי מזג האוויר מחייבים, ואין לסמוך, לפיכך, על תוצאות המדידה. לחילופין, טען המבקש, כי יש להורות על קיצור תקופת הפסילה, ולהסתפק בפסילה שהוטלה על המבקש עד לאותה עת.

בית המשפט המחוזי ציין, כי שוטר התנועה צילם רכב מסוג אאודי בצבע לבן, הנוסע במהירות של 216 קמ"ש, הוא החל מיד בנסיעה אחר רכב זה, אך איבד עימו קשר עין. לאחר זאת, החל השוטר לנקוט פעולות מיידיות לאיתור מספר הרישוי של הרכב, אל מול מרכז הבקרה של כביש 6. נקבע, כי לאחר קבלת רשימת כלי הרכב, אשר נסעו בכביש 6 אותה שעה, עלה לכאורה, כי קיים ברשימה זו רכב אחד בלבד מסוג אאודי בצבע לבן, וכי רכב זה היה נהוג בידי המבקש. נוכח האמור, קבע בית המשפט המחוזי, כי קיימות בידי המשיבה ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המבקש. אשר לבקשה החילונית, קבע בית המשפט המחוזי, כי "משנדחתה הטענה בדבר עוצמתן הפחותה של הראיות לכאורה, אף נשמטת הקרקע מתחת לטענה שבבסיס הערר, בדבר קיצור תקופת הפסילה, באופן משמעותי".

הבקשה למתן רשות לערור

5. בפתח הבקשה לרשות ערר המונחת לפניי, ציין המבקש, כי העילות המצדיקות רשות ערר בעניינו, זהות לאלו המצדיקות רשות ערר בענייני מעצר. עוד טוען המבקש, כי "לא היו בידי המשיבה ראיות ולו ברמה לכאורית, לכך עמוד 2

כי רכבו של המבקש הוא זה אשר נמדד לכאורה על-ידי השוטר שהפעיל מכשיר למדידת המהירות, שכן כעולה מחומר הראיות כי רכבו של המבקש כלל לא נעצר במקום המדידה ולשוטר כלל לא היה קשר עין עם רכבו של המבקש". כמו-כן, נטען כי לא הוכח כי מכשיר המדידה הופעל על-פי ההנחיות, בהתאם לתנאי מזג האוויר ששררו אותה עת. לחילופין, נטען כי היה מקום לקבוע, כי עוצמת הראיות נמוכה ביותר, ובכך היה כדי להשפיע "השפעה ישירה על משך תקופת הפסילה עד לתום ההליכים אותה יש לקצוב".

דיון והכרעה

6. לאחר שבחנתי את הבקשה לרשות לערור שלפניי, ואת צרופותיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. בקשה זו אינה מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות, החורגת מעניינם של הצדדים לה, ולא מתקיימות נסיבות פרטניות חריגות, המצדיקות מתן רשות לערור ב"גלגול שלישי" (בש"פ 3270/15 פלוני נ' מדינת ישראל (12.5.2015); בש"פ 1152/15 קזאז נ' מדינת ישראל (4.3.2015); בש"פ 2809/14 בזק נ' מדינת ישראל (14.4.2014)). מטעם זה בלבד, דין הבקשה להידחות.

7. בבחינת למעלה מן הצורך, אציין כי גם לגופו של עניין אין בידי לקבל את טענותיו של המבקש. שוכנעתי, כי מכלול חומר הראיות, אשר הונח בפני הערכאות הקודמות, מצביע לכאורה, על כך שהמבקש נהג במהירות של 201 קמ"ש לפחות, שעה שמהירות הנסיעה המותרת אינה עולה על 110 קמ"ש. זאת, על סמך הצלבת נתוני מצלמת המהירות, אשר מדדה מהירות נסיעה של 216 קמ"ש לרכב מסוג אאודי בצבע לבן; עם רישומי כלי הרכב שנסעו בכביש 6 באותה שעה. לכך יש להוסיף את נתוני המצלמה המוצבת בכביש 6, לפיה נמדדה נסיעת הרכב במהירות של 201 קמ"ש. בהתייחס לטענת המבקש, לפיה לא הוכח כי מכשיר המדידה הופעל בהתאם להנחיות, לנוכח תנאי מזג האוויר ששררו אותה שעה, נראה כי אין לקבלה. בהתאם לקביעת הערכאות הקודמות, שרר במקום "אור יום וראות טובה", ולא הוכח כי מדובר בתנאי מזג אוויר חריגים, אשר מחייבים שינוי בנוהלי הפעלת מצלמת המהירות. המסקנה המתבקשת היא, כי קיימות ראיות, לכאורה, להוכחת אשמו של המבקש, דבר המצדיק את פסילת רשיונו עד לתום ההליכים, בנסיבות אלה.

8. לפיכך, הבקשה לרשות לערור נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"ג באייר התשע"ה (12.5.2015).

ש ו פ ט